

Recés amb les antífonas “Oh” d'Advent

Introducció

Benvingut/uda al recés d'Advent d'enguany! Tot recés ofereix una oportunitat d'aturar-se i allunyar-se de les preocupacions de cada dia, per poder prendre el pols a les nostres relacions, amb Déu, amb la gent que ens envolta i amb el món on vivim. Aquest temps d'Advent, en el qual ens preparam per a la vinguda de Crist, és una gran oportunitat per a fer un recés d'aquesta mena.

Aquest any, la nostra reflexió tindrà com a fil les anomenades Antífonas «Oh», amb les quals la litúrgia ens va preparant per al naixement de Jesús. Són set maneres d'expressar qui és Jesús. Cada antífona es canta abans del Magníficat a la pregària de vespres durant els dies d'Advent. El seu origen el trobem en les profecies d'Isaïes, anunciant la vinguda del Messies.

Ens aturarem, doncs, en cada antífona, una per a cada estona de pregària, deixant temps perquè la seva riquesa ens amari. Perquè et vagin esdevenint familiars, aquestes són les antífonas:

Oh Saviesa

Oh Senyor

Oh Rebrot de Jessè

Oh Clau de David

Oh Splendor de Justícia

Oh Rei de totes les nacions

Oh Emmanuel

És possible que les hagi reconegut del famós himne «Veni, veni, oh Emmanuel!» que acostumem a cantar cada Advent, però és possible també que no hagi tingut mai temps per a aturar-te a pregar amb el que se'ns revela de Jesús en totes aquestes denominacions. Aquest recés t'ajudarà a entrar en cada antífona i a obrir ulls i orelles a la vinguda del Senyor.

Comencem, doncs, aquest viatge d'Advent que ens anirà atansant a poc a poc a Jesús.

Benvinguda i algunes qüestions pràctiques

Comencem amb alguns consells pràctics per si ajuden, sobretot si és el primer recés que fas. Ho farem sota tres moments: COM, QUAN i QUÈ.

La primera qüestió a considerar és el «com». És important, per exemple, decidir quant temps podràs dedicar a cada estona de pregària. És bo decidir-ho abans i atènyer-se al temps decidit, per no deixar-ho a la improvisació de cada moment. Això ens permet avorrir-nos, gaudir... i experimentar diverses sensacions durant la pregària. Els textos que us oferim donen per a una estona de pregària d'uns vint o vint-i-cinc minuts, però tu en funció de la teva experiència pots decidir dedicar-hi més temps. En tot cas, troba un temps realista en el qual puguis trobar-te a gust.

Sobre «quan» fer-ho, també ets tu qui ho ha de decidir d'acord amb la teva disponibilitat, el teu ritme vital... matí, tarda, migdia? L'únic criteri és un temps de qualitat, lliure de destorbs i distraccions, on poder estar una mica sol.

I finalment, sobre el «què», pregunta't a tu mateix/a per què vols fer un recés així. Quins dons i gràcies esperes rebre de Déu durant aquests dies de pregària. És important tenir present això, perquè són les peticions que farem a Déu sempre en començar la pregària. Sempre oberts, però, a la sorpresa que ell ens pugui oferir.

Quan hagi acabat de plantejar-te aquestes qüestions, estaràs a punt per a començar la pregària de les Antífonas «Oh». Abans de començar, però, pren consciència de Déu, agraeix-li la trobada, i pren consciència de tots aquells que arreu del món faran també aquest recés en les llengües més diverses.

Primera estona de pregària: Oh Saviesa!

La majoria de persones necessitem una mica de temps per a poder entrar més a fons en la pregària. En començar l'estona d'oració de cada dia, suggerirem uns exercicis de quietud, no per fer-los tots, sinó per quedar-nos amb aquells que més ens ajudin. Afortunadament, hem recuperat la saviesa del cos, una saviesa que ha estat massa temps oblidada. Si estem atents, ens parlarà i ens revelarà coses de les quals la part més conscient i racional ni s'adona.

Pots seure, estar dret, caminar. En tot cas sent el teu cos. Sents fred o calidesa? Comoditat o incomoditat? Estàs tens o relaxat? Fes atenció als teus peus, recolzats a terra, intenta que la teva esquena estigui recta aixecant les espatlles, però sense forçar. Vés notant totes aquestes sensacions... Fes el mateix amb els dits, les mans, els braços... Molta de la tensió la carreguem sobre les espatlles, intenta que aquesta tensió es vagi esvaint... també la que hi pugui haver al voltant dels ulls, la boca... Ajuda a rebaixar la tensió una respiració serena, potser imaginant que en l'expiració hi ha una donació a Déu, un descansar en ell. Sents que el teu cos et diu avui alguna cosa?

*Oh vine, divina Saviesa,
per ordenar les coses properes i llunyanes,
mostra'ns el camí del coneixement,
i ensenya'ns com caminar-hi.*

Un antic relat pot ajudar-nos a aprofundir en el significat de la Saviesa, present en la Creació des del principi:

Déu estava satisfet de tot el que havia creat a través de la seva Paraula. No obstant això, Satanàs s'havia engelosit i es proposava espatllar aquesta harmonia. Veient que el poder de Déu residia en la Paraula que sortia de la seva boca, Satanàs va dir a Déu: «Deixa'm posar un segell a la teva llengua, i temptar aquesta Creació. Veurem fins a quin punt es defensa per ella mateixa». Déu va estar-hi d'acord, i Satanàs va començar la seva feina, temptant els humans amb el pecat i la corrupció. Els efectes del pecat inspirat per Satanàs es van fer evidents als ulls eterns de Déu, que es va girar cap a ell tot aixecant el dit com demanant la paraula. Satanàs ho va entendre i li ho va permetre; després de tot, de què serviria una sola paraula davant tots els mals que havia aconseguit escampar entre la humanitat? Amb això, Satanàs mirava també de riure's de la impotència de Déu. Satanàs va treure el segell de la boca de Déu i aquest es va preparar a pronunciar una sola paraula, va respirar a fons amb tot el seu amor, i amb tota la plenitud de la seva Saviesa. I la paraula que va sortir de la seva boca va ser: «Jesús».

Escoltem com la saviesa entra al món, a través del relat de l'Evangelí de Lluc

El sisè mes, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'àngel entrà a trobar-la i li digué: —Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor! Ell és amb tu... No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.

La Saviesa de Déu és un nen nascut d'una noia jove en una ciutat insignificant d'una nació oprimida, governada per líders corruptes vassalls de l'imperi romà.

Contempla la manera de fer respectuosa de Déu. I passa una estona amb Maria que ha rebut una notícia que ha de canviar la seva vida i la vida del món: *Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.*

El món ens fa patir. Desitgem la intervenció de Déu perquè inspire el cap i el cor d'aquells que han de prendre decisions importants que afecten la vida de milions i milions de persones, especialment els més pobres. Volem que siguin savis.

Dedica un temps a pregar pels nostres líders socials, polítics o religiosos, perquè estiguin oberts a la saviesa de Déu.

En la celebració del Nadal se'ns fa palesa la manera d'actuar tan sorprenent de la saviesa de Déu. Déu respon a la situació del món abans, ara i sempre de la mateixa manera: Jesús.

Què et diu l'esdeveniment de l'Encarnació?

El Nadal no és una evasió del món. És un temps de mirar com Déu s'hi fa present.

Davant d'aquesta presència de Déu en el món, a què et sents cridat o cridada?

Segona estona de pregària: Oh vine, Senyor Jesús!

Avui repetirem una paraula molt important perquè t'ajudi a fer quietud. Pren consciència d'on ets, de com estàs, d'allò que vius, i ofereix-ho a Déu. Llavors, pregunta't què busques en aquesta pregària. Potser conèixer millor Jesús com a Senyor?, o potser alguna cosa més? Pren la paraula aramea *Maranatha*, que significa «Vine, Senyor», i repeteix-la al ritme de la respiració. Fes-ho només durant un parell de minuts. Si et distreus, torna simplement a la paraula.

Els deixebles algunes vegades donen a Jesús el nom de Senyor. Podria ser un dels noms que fessis teu. És un nom que consta que Jesús també es va aplicar a si mateix en alguna ocasió.

La paraula denota autoritat i remet a les paraules de Jesús cap al final de l'Evangelí de Mateu: «He rebut plena autoritat al cel i a la terra» (Mt 28,16). I la seva frase final plena de consolació: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28, 20b.)

Ell estarà amb nosaltres amb tota la seva autoritat. En aquests dies foscos d'hivern, no hem de tenir por.

Deixa't acompanyar per Jesús. Què vol de tu? Què vols saber d'ell?

A finals del segle XIV, quan Europa estava atrapada per les urpes de la pesta i molts creien que el món s'acabava, Juliana de Norwich, mística i teòloga, va compartir la seva imatge de Déu en un món en crisi. Afirmava que fossin quins fossin els desastres que ens toqués viure, els reptes que haguéssim d'afrontar, Jesús és Senyor i sempre està amb nosaltres. Juliana tenia un enorme sentit de Déu i deia: «Tot anirà bé, tot anirà bé i, passi el que passi, tot anirà bé».

I encara diu més

«Mira, jo sóc Déu. Mira, sóc arreu. Mira, faig totes les coses. Mira, no he deixat mai d'ordenar les coses, i ho seguiré fent eternament. Mira, tot ho porto cap al final, i ho faig des del començament, amb el mateix poder, la mateixa saviesa i el mateix amor amb què les vaig crear. Res no pot anar malament».

Heus ací una invitació a confiar en la providència de Déu. No ens hem d'alterar intentant amb els nostres propis esforços redreçar el que va malament.

Retorna a la paraula *Maranatha*. Compassa la paraula a la teva respiració, deixa que l'ansietat del viure es vagi esvaïnt.

Confiar en la providència no és agafar-se vacances i tornar-se gandul. No puc arribar a la conclusió que, com que Jesús és el Senyor, ja no cal fer res més. No és això. Estem cridats a un punt mitjà en el qual sentim Jesús, Senyor nostre, cridant-nos a treballar amb ell pel bé del món.

Com és aquesta crida de Jesús ara i aquí? Escolta-la. Respon-li.

Com més arrelats en la confiança en ell, més indiferents als valors i les seguretats mundanes. Podem arribar a ser més generosos amb el nostre temps, amb els talents i amb la riquesa. Potser això t'inspirarà una petició personal, potser la de créixer amb més confiança i amb menys distraccions?

Maranatha... Oh vine, Senyor Jesús!

Tercera estona de pregària: Oh rebrot de la soca de Jessè!

Quietud. Si estàs al costat d'una finestra, mira cap a fora. Si no, pensa en com és la natura en aquesta època de l'any. Quin dia fa? Com el veus o l'imagines? Si és hivern fes-lo conscient. Si t'ho estimes més, surt a fora i agafa una fulla caiguda d'un arbre o una flor ja marcida, alguna cosa que et parli físicament d'aquest hivern. I deixa't fer...

A Isaïes llegim: «Un rebrot naixerà de la soca de Jessè, brotarà un plançó de les seves arrels» (Is 11,1). Jessè era el pare del rei David i els jueus creien que el Messies vindria de la genealogia de David. Els cristians entenen Jesús com la plenitud de la profecia. L'arrel de Jessè representa els avantpassats de Jesús. I Jesús mateix és un rebrot que acabarà convertint-se en un arbre esclatant de vida.

En l'Evangeli de Lluc (1, 67-79), Zacaries, el pare de Joan Baptista, parla de com Déu treballa a través de Jesús (i també de Joan).

«Zacaries, el pare de Joan, quedà ple de l'Esperit Sant i va dir profèticament:

—Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel:

ha visitat el seu poble i l'ha redimit;

fa que s'aixequi un salvador poderós

a la casa de David, el seu servent,

com havia anunciat de temps antic

per boca dels seus sants profetes.

Així ens salva,

alliberant-nos dels enemics,

de les mans dels qui ens volen mal,

mogut pel seu amor als nostres pares

i pel record de l'aliança santa

que jurà al nostre pare Abraham,

prometent de concedir-nos

que, sense por,

lliures dels enemics, li donem culte,

amb santedat i justícia, tota la vida.

I a tu, infant, et diran

profeta de l'Altíssim,

perquè aniràs al davant del Senyor

a preparar els seus camins;

faràs saber al poble

que li ve la salvació,

el perdó dels seus pecats.

*Per l'amor entranyable del nostre Déu,
ens visitarà un sol que ve del cel,
per il·luminar els qui viuen a la fosca,
a les ombres de la mort,
i guiar els nostres passos
per camins de pau».*

A l'hemisferi nord som al bell mig de l'hivern. Gairebé no hi ha res que creixi. Arbres i arbustos dormen. La majoria de flors esperen. Tot això ens afecta l'ànima. Ens podem sentir també secs i sense vida. L'hivern pot simbolitzar l'estat de la nostra ànima o fins i tot l'estat d'una humanitat caiguda en un pou.

On perceps aquesta manca de vida i color, en el món, en l'Església o en tu mateix?

Però sota la terra no tot és mort. Els bulbs fan arrels, esperant el moment propici i un clima més suau per a trencar la terra. Podem recordar Jesús dient: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit». Les arrels dels arbres segueixen actives, buscant i retenint la bondat del sòl, i preparant-se per a la primavera.

Aquesta és una bona imatge de la pregària, especialment quan sembla que no passa res o passa molt poc. La sequedat pot fer més gran la confiança en Déu. Resta en ell. No forçis la primavera. Sigues el que ets, i allà on ets.

I deixa Jesús ser qui és.

La humanitat va esperar durant moltes generacions que el Messies arribés, i això va fer que molts consideressin vana aquesta espera. Nosaltres continuem esperant que vingui, per trencar la cuirassa del nostre cor, i afegir color a la nostra vida tan monocromàtica. El temps d'Advent ens dóna l'oportunitat d'aturar-nos per revifar el desig de la seva vinguda, perquè arrel·li en el nostre cor, i floreixi en nosaltres.

Parla-li dels teus desigs, i del desig que vingui.

Desitgem donar flor i fruit amb ell? Ell ve a nosaltres, però volem portar-lo a d'altres a través de la nostra vida i, així, afegir una mica de llum, color i calidesa a un món necessitat.

Sota la superfície, l'amor està venint una altra vegada. Un rebrot de Jessè!

Quarta estona de pregària: Oh Clau de David!

Tens a mà unes claus? Agafa-les. Fixa-t'hi, sent el pes que tenen. Pren consciència de la seva forma, mida, color, temperatura i de tot allò que puguis percebre'n.

Per a què serveixen, què et suggereixen? De quina manera descriuen la teva vida, responsabilitats, dons, càrregues?

Agafa-les. Mira-les. Deixa que Déu les miri. I, sobretot, deixa que Déu et miri a tu.

El món és ple de necessitats. Podem, fins i tot, sentir-nos paralyzats per totes les necessitats i demandes a les quals hem de fer front, oprimits pel pes de tot plegat, incapaços de veure un camí de sortida enmig d'aquesta foscor. Jesús ens recorda que ell és el camí. I així ho diu en l'Evangelí de Joan.

«Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts; si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta.

Tomàs li pregunta:

—Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?

Jesús li respon:

—Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi».

Jesús és el camí o la clau que obre les portes del Regne. Jesús dóna les claus del Regne del cel a Pere. D'alguna manera compartim la vocació de Pere. Déu ens dóna a cadascú les claus per a obrir la porta a altres persones. El camí és sempre el mateix: Jesús. Però cada un de nosaltres té una manera particular de donar testimoni de Jesús, perquè en té una experiència única. Una clau única.

Què has vist en Jesús, que vols compartir amb els altres?

La teva personalitat, els teus dons, les teves circumstàncies, TU pots revelar alguna cosa nova sobre Jesús. Pots mostrar alguna cosa sobre ell poc vista o considerada. Això podria ser una clau que obrís una porta a d'altres.

Quan Jesús crida una persona, és sempre per a ser deixeb-la seva: aquesta és la crida universal. Però és també una crida a ser-ho a la teva manera. I aquesta és la crida particular. Aquesta idea va ser exposada per Herbert Alfonso en el seu llibre: *La vocació personal*. Ell argumentava que una pista —o encara millor— una clau de la vocació personal és l'energia i la vida que surt de la nostra ànima. La confirmació seran els fruits que donem en els altres de maneres diverses.

Llavors, què és el que porta llum i energia a la teva vida? Parla a Jesús sobre això. Hi ha aquí una clau de la teva vocació personal?

La vocació és sempre estar amb Jesús i sentir-se enviat per ell.

El discerniment em convida a considerar on estic cridat/ada a trobar la meua pròpia manera d'estimar. Com que no ho puc fer tot, què és el que puc aportar personalment en aquest món tan necessitat? Quina porta vol el Senyor que ajudi a obrir? Això és la vocació personal. Una relació personal amb Jesús, la Clau, que siguem capaços de descobrir com aquesta vocació personal vol manifestar-lo en la nostra vida. Jesús obre alguna cosa dins nostre i aquesta porta oberta és la nostra singular manera d'estimar. Això és perquè Jesús mateix és la clau del Regne del cel que ve a la terra, encarnant-se en cada un de nosaltres, en mi, en la mesura que sento la seva crida i li responc.

Saps quina és la teua vocació personal? Demana a Jesús que t'ajudi a descobrir-la.

Cinquena estona de pregària: Oh Esplendor de Justícia!

(Quietud) Quan fa fred, a vegades ens ve de gust posar-nos al sol i deixar-nos banyar per la seva escalfor. Sant Ignasi, curiosament, té una versió espiritual d'això. Ell suggereix que abans de començar l'estona de pregària estiguem uns minuts al «sol» de Déu, deixant que ens banyi amb la seva mirada. Aquest Déu que et va crear i que t'estima. No tinguis pressa, i pren-te uns minuts per a això. Dret/a o assegut/uda, com més a gust estiguis, deixa que Déu et miri, tal com ell vol...

Ens aproximem al solstici d'hivern. Els dies es van fent més curts i les nits, més llargues. Tanmateix, al mig de la foscor de la nit, Jesús brilla amb una llum resplendent. Algunes vegades experimentem això d'una manera sentida i és llavors quan ens sentim consolats. Altres vegades ens aferrem a la taula de la fe, tot i sentir-nos enmig d'una nit fosca. Això és encara consolació, encara que no ens ho sembli, una consolació més del «cap» que no pas del «cor».

En el teu moment de fe, estàs experimentant algun tipus de consolació? ¿És una consolació més del cor (afectiva) o més del cap (racional)? Sovint Déu permet que experimentem la sequedat i la foscor en la nostra vida, però no ens abandona MAI. Hi és sempre, hi és la seva llum, tot i que no siguem capaços de percebre-la. Joan de la Creu ho expressa així:

«La resistència a la foscor ens prepara per a la gran llum.»

«Enmig de la nit fosca de l'ànima, hi brilla el riu de Déu.»

«Déu treballa en la foscor de l'ànima i ho fa en secret, perquè si fóssim conscients del que s'esdevé, i l'immens misteri de transformació i de gràcia ens interpel·lés, acabaríem tan aclaparats que no podríem seguir.»

Un dels cants de Taizé ens convida a cantar:

En la nostra foscor encén un foc

que no s'apaga mai, que no s'apaga mai.

En la nostra foscor encén un foc

que no s'apaga mai, que no s'apaga mai.

Quan has sentit la llum del Crist en la teva vida? Fes-ne memòria i respiració agraïda i joiosa.

Hi ha en tu parts fosques que no vols que Déu vegi? Atreveix-te a mostrar a Jesús aquestes parts de tu mateix/a.

Jesús vol portar la seva llum sanadora, i banyar-te amb l'escalfor del seu amor. Deixes que ho faci?

Sisena estona de pregària: Oh Rei de totes les nacions!

(Quietud) Mira el dia que has viscut, o, si t'ajuda més, les darreres vint-i-quatre hores... On has estat? Què has fet? Qui t'has trobat? Com ha anat? Pren consciència d'allà on has trobat més vida, llum i energia. També d'allà on has sentit sortir més vida de tu. En tot això, on has sentit que Déu treballava? Quins dons t'ha portat el dia? Hi ha hagut alguna palleta d'or amagada en el teu dia? Parla amb Déu de tot això.

En el relat del naixement de Jesús que ens presenta Mateu, els mags porten or a Jesús perquè és rei. Però l'absència de luxe ens diu moltes coses sobre el nostre Déu. La vida de Jesús encara ens en dirà més. Ell escull la humilitat.

Sant Pau ens recorda la humilitat de Jesús en la seva carta als Filipencs:

«Així, doncs, per tot el que trobeu en Crist d'encoratjament, de consol en l'amor, de comunió en l'Esperit, d'afecte entranyable i compassiu, us demano que feu complet el meu goig: tingueu els mateixos sentiments i el mateix amor els uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist:

*Ell, que era de condició divina,
no es volgué guardar gelosament
la seva igualtat amb Déu,
sinó que es va fer no res:
prengué la condició d'esclau
i es féu semblant als homes.
Tingut per un home qualsevol,
s'abaixà
i es féu obedient fins a la mort,
i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exaltat
i li ha concedit aquell nom
que està per damunt de tot altre nom,
perquè en el nom de Jesús
tothom s'agenolli
al cel, a la terra i sota la terra,
i tots els llavis reconequin*

*que Jesucrist és Senyor,
a glòria de Déu Pare».*

Hi ha una meditació en els Exercicis Espirituals de sant Ignasi que ens convida a imaginar un rei terrenal que ens convida a seguir-lo en una empresa molt important. Mira d'entrar en aquesta meditació...

El Rei

Part primera

Imagina el món present amb tots els problemes, necessitats i esperances. Potser hi ha un tema que t'ha colpit especialment (el drama dels refugiats, la violència contra les dones, la fam en alguns racons del nostre món...).

I ara imagina que algú emergeix amb una esperança i un pla per a poder redreçar les coses. I, a més, aquesta persona creus que té les qualitats necessàries per a dur-ho a terme. Té la visió i el realisme per a transformar aquella situació. Amb la imaginació mira aquella persona, com és, la seva manera de vestir, la seva actitud, la seva casa... Quin és el pla que proposa? El seu projecte? Les seves qualitats? El seu estil?

Té totes les qualitats per a inspirar-te i animar-te a treballar amb ell, a seguir-lo, fins i tot en situacions de gran duresa.

Imagina'l dirigint-se a un públic nombrós i presentant el seu projecte, i tu al mig d'aquest públic. Escolta'l, mira'l... Què et demana fer? Amb quines paraules?

Lavors imagina't que tothom se n'ha anat ja i que t'has quedat sol/a. I en aquesta solitud et preguntes com rebutjar aquesta crida. Què hauries de fer?... Què li responc?

Després de pensar-hi un moment vaig a la segona part.

Part segona

Si he estat imaginant una persona que desperta en mi una gran atracció, molt més sentiré el mateix per Jesús de Natzaret!

Imagina Jesús assegut amb els seus 72 deixebles. Està en un turó. Mira'ls. Què veuen en Jesús que els inspira a seguir-lo? Mira'l tu mateix/a. Pren consciència de la seva manera de vestir, de moure's, la seva veu... Com no sentir-se atret per aquesta persona? Quina de les seves qualitats et

crida més l'atenció? Quin punt del seu projecte ha captivat la teva imaginació? Quina part del seu somni crema la teva ànima?

Escolta'l. Què diu que t'inspira i que t'anima a donar-li tota la confiança.

Considera, llavors, que mentre tothom amb una mica de criteri podria seguir-lo en la seva empresa, Jesús vol que alguns el segueixin de més a prop per anar allà on ell va i fer el que ell fa; per estar amb ell passi el que passi; per caminar amb ell i compartir càrregues i alegries, triomfs i fracassos.

Què li respons?

Setena estona de pregària: Oh Emmanuel!

(Quietud) Fes servir la respiració com una manera d'aquietar el cos i l'ànima. Comença notant la teva respiració, el seu so i el seu ritme. No cal canviar-ne el ritme, deixa només que l'aire entri al teu cos, ompli els pulmons, sostingui la teva vida, per després deixar-lo marxar tranquil·lament... Quan inspires, imagina inspirar l'amor que Déu et té... quan expires, expira tot allò que vols compartir amb Déu, allò que vols lliurar-li... fes unes quantes respiracions profundes amb això.

La realitat del mal i el patiment és sempre un problema per a qualsevol religió. És clar que a tots ens agradaria que Déu posés fi a aquest patiment, però quin seria el cost? No seria el final de la Creació tal com la coneixem? El final també del projecte humà? Hauria estat més fàcil segurament no haver començat. La Creació comporta el sofriment. La creació d'éssers intel·ligents comporta també la realitat del mal. Déu va decidir insuflar vida en els éssers i això era, certament, problemàtic. Però no hauria pogut ser de cap altra manera. Tanmateix, la gran notícia d'aquests dies és que Déu decideix entrar en la Creació i esdevenir humà, i això marca tota la diferència. Finalment no estem sols. El mal i el patiment continuen existint, però Déu és amb nosaltres. Déu amb nosaltres. Emmanuel.

Com afrontar tants patiments de la humanitat avui? Potser el teu patiment, potser el d'altres propers o llunyans... Sents la presència de Déu en tot això? On és Déu?

El poeta R. S. Thomas imagina el moment que la Trinitat decideix encarnar-se en aquest poema anomenat *La vinguda*.

*«I Déu sostenia en la seva mà
un petit globus. "Mira", va dir.
El Fill va mirar. Lluny,
com a través de l'aigua, va veure
una terra cremada d'un color molt fort.
La llum cremava allà;
edificis endurits projectaven les seves ombres:
una serp brillant, un riu
desenroscant-se, amb fang radiant.
En un turó al descobert un arbre despullat apuntava entristit el cel.
Moltes persones amb els seus braços prims
s'hi agafaven, com esperant
un abril inexistent
que retornés les seves branques*

*recargolades. El Fill s'ho va mirar.
"Envia-m'hi", va dir».*

Pots imaginar aquesta escena? La humanitat desolada i la Trinitat mirant el món. Jesús demanant ser enviat a la terra, tot i el que això suposa. Contemplant-lo a ell mirant el Pare i demanant-li: «Envia'm al món».

Oh Emmanuel. Déu amb nosaltres. Què vols dir-li, a Jesús?

Les citacions de l'Escriptura són de la Bíblia Catalana Interconfessional

Escrit per a *Sacred Space* i *Pray-as-you-go*

Traducció al català: Santi Torres Rocaginé (Espai Sagrat)

Correcció: Eulàlia Nuet Badia